

Arrest

nr. 197 359 van 27 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2017 met referentienummer 72067.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 2 augustus 2012 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag onontvankelijk. De beslissing van 29 oktober 2012 wordt ingetrokken.

1.2. Op 27 juni 2014 verklaart de gemachtigde de aanvraag van 2 augustus 2012 ongegrond. Met arrest nr. 134 372 van 1 december 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voornoemde beslissing.

1.3. Op 18 februari 2015 verklaart de gemachtigde de aanvraag opnieuw ongegrond. Deze beslissing werd opnieuw ingetrokken op 4 juni 2015.

1.4. Op 23 juni 2015 verklaart de gemachtigde de aanvraag nogmaals ongegrond. Dezelfde dag besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden aangevochten bij de Raad, zaak gekend onder RvV 210 554 / IX. De Raad vernietigt voornoemde beslissingen met arrest nr. 197 358 van 27 december 2017.

1.5. Op 29 september 2016 dienen de twee verzoekende partijen afzonderlijk een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 13 juni 2017 verklaart de gemachtigde voornoemde aanvragen onontvankelijk. Dezelfde dag beslist de gemachtigde tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. De twee onontvankelijk verklaarde aanvragen en de daarop volgende bevelen om het grondgebied te verlaten zijn de bestreden beslissingen:

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2016 werd ingediend door :

A. Y., H. (...) (R.R.: (...))

geboren te Karthoum op 06.10.1978

Wettelijk vertegenwoordiger van:

A., Y. (...) (R.R. (...))

Geboren op 06.07.2013

A. Y., O. (...) (R.R. (...))

Geboren op 07.01.2012

adres: (...)

nationaliteit: Soedan

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.08.2012 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 02.08.2012 diende betrokkene een aanvraag 9ter in, op basis waarvan hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie maar die ongegrond werd afgesloten op datum van 23.06.2015. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste en iets meer dan één jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op zijn lopende aanvraag 9ter op basis van de medische problematiek van zijn echtgenote, mevrouw F. K. A. (...) (R.R. (...)). Echter, we stellen vast dat de aanvraag 9ter ingediend op 02.08.2012 afgesloten werd met een ongegronde beslissing op datum van 23.06.2015. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn beide kinderen hier geboren zijn en nog nooit een voet op Soedanese grond gezet hebben, dat ze niets anders kennen dan België en dat ze zijn opgegroeid in een Westerse cultuur.

Echter, het loutere feit in België geboren te zijn opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Soedan zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Soedan niet zouden kunnen starten met hun leerplicht. Hoewel de kinderen niet in Soedan geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Soedan. Hun beide ouders hebben immers de Soedanese nationaliteit en zijn in Soedan geboren en getogen.

Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de Soedanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad en hij dus moet hebben beseft dat zijn verblijf en dat van zijn kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat zijn kinderen hier kleuteronderwijs volgen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien merken we op dat beide kinderen de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt hebben, zijn oudste zoon is pas leerplichtig op 01.09.2018. Het is dus in het belang van de kinderen om hun leerplicht op te starten in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Soedan niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren.

Echter, dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Soedan, waar hij geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Soedan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Cairo. De loutere vermelding dat een reis naar Egypte met twee minderjarige kinderen een niet te onderschatten onderneming is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Soedanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Cairo. Ook

zij worden geconfronteerd met hetzelfde probleem als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Soedanese burgers.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Bovendien zijn zijn beide kinderen nog niet leerplichtig, het oudste kind wordt pas leerplichtig op 01.09.2018. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid omwille van familiale problemen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan vijf jaar in België zou verblijven, dat hij en zijn gezin volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat hij Franse les gevolgd zou hebben aan verschillende instituten, dat hij zijn gezinsleven hier zou hebben opgebouwd, dat zijn toekomst hier zou liggen, dat hij hier verdere opleiding genoten zou hebben, dat hij vloeiend Frans zou spreken, dat hij eigenlijk continue opleiding zou hebben genoten in België, dat hij en zijn gezin hier een rijk sociaal leven zouden hebben opgebouwd, dat hij ook vloeiend Engels zou spreken, dat hij hoogopgeleid zou zijn, dat hij onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat hij zich onmiddellijk economisch zou kunnen integreren, dat hij ernaar uit kijkt om aan de slag te kunnen gaan, dat hij zich zou inspannen om werk te vinden en om te zien waar voor hem de mogelijkheden liggen en dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen voorlegt, een contract van professionele opleiding, een aanwezigheidsattest inzake werkloosheid, verschillende loonfiches, twee deelattesten Franse taallessen, zijn curriculum vitae, een inschrijvingsbewijs aan de Newcastle University for science and technology, een attest van de cursus 'introduction aux bases de données CD', een attest van de cursus 'SQL: du standard à la pratique', een attest van de cursus 'Oracle: programmation en PL/SQL', verschillende Soedanese diploma's, een werkbelofte, één getuigenverklaringe en verschillende sollicitatiebewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Tweede bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2016 werd ingediend door :

*F. K., A. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Soedan
geboren te Abu Dabi op 11.04.1982
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte, door haar raadsman foutief omschreven als een identiteitskaart, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar attest van nationaliteit, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld."

Derde bestreden beslissing:

"De heer:

*Naam, voornaam: A. Y., H. (...)
geboortedatum : 06.10.1978
geboortepaats : Karthoum
nationaliteit ; Soedan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

Betrokkene dient vergezeld te worden door :

A. Y. (...), geboren op 06.07.2013, nationaliteit : Soedan A. Y. O. (...), geboren op 07.01.2012, nationaliteit : Soedan

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat;

o 4e de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 08.08.2015 te verlaten, aan betrokkene betekend op 29.07.2015."

Vierde bestreden beslissing:

Mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: F. K., A. (...)
geboortedatum : 11.04.1982
geboorteplaats : Abu Dabi
nationaliteit : Soedan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 08.08.2015 te verlaten, haar betekend op 29.07.2015.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Op 29 september 2016 dienen de twee verzoekende partijen afzonderlijk een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvragen worden onontvankelijk verklaard met twee afzonderlijke beslissingen van 13 juni 2017.

2.2. De aanvraag van de tweede verzoekende partij werd onontvankelijk verklaard, omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

2.3. In het verzoekschrift wordt het volgende gesteld aangaande het voorwerp van het beroep: “Op 13 juni 2017 nam DVZ twee beslissingen die de aanvragen van verzoekers onontvankelijk verklaard. Deze beslissingen werden met bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht van verzoekers op 27 juli 2017 (stukken 1-3). De motieven van de twee beslissingen zijn terug te vinden in één en dezelfde beslissing die men zal voor de nood van dit verzoekschrift als beslissing zal beschouwen volgend op de twee aanvragen van 3/10/16. Dit is de bestreden beslissing.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen middel ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren een enig middel aan:

“Eerste en enige middel : Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen. In combinatie met een schending van de artikelen 3 en 6 van

het Kinderrechtenverdrag en schending van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 EVRM.

1. Schending van de motiveringsplicht, van artikel 9bis en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn; Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden; Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; Dat de motivering tevens juist en afdoende moet zijn en dat de overwegingen steun moeten vinden in het administratief dossier; Dat de eiser een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert; Dat verwerende partij gehouden is aan het zorgvuldigheidsbeginsel en aan de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier; Dat dit impliceert dat de beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier; Dat de materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van beslissingen impliceert dat het besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn; Dat de materiële motiveringsplicht plichten voor het bestuur creëert op het ontologische vlak van de besluitvorming; Dat de grond van de beslissing gedetermineerd moet zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke de materiële en formele rechtsregels op de feiten en elementen van het administratief dossier; Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding; Dat de motivering van verwerende partij in casu echter duidelijk te kort schiet, om volgende redenen:

Legaal verblijf sinds 2 augustus 2012 op basis van de aanhangige ontvankelijk verklaarde aanvraag 9 ter;

Overwegende dat verwerende partij stelt "op datum van 02.08.2012 diende betrokkene een aanvraag 9ter in, op basis waarvan hij in bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie maar die ongegrond werd afgesloten op datum van 23.06.2015; Dat de verzoekers nooit in kennis werden gebracht van zulke ongegrondheidsbeslissing van hun aanvraag 9ter, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt; Dat de laatste beslissing in verband met hun aanvraag 9ter waarvan ze kennis hebben gekregen een beslissing van rechtzetting van 4 juni 2015 is (stuk 4);

Dat de beslissing van 4 juni 2015 de ongegrondheidsbeslissing van 18 februari 2015 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet 15/12/1980, introk; Dat na die rechtzetting ze uitgenodigd werden om hun medische toestand te actualiseren; Dat verzoekers op 11 juni nieuwe medische attesten aan de overheid hebben overgebracht; Dat ze sindsdien geen nieuws meer hebben gekregen; Dat, als gevolg hiervan, sinds 4 juni 2015 hun aanvraag 9ter nog hangende is en bovendien ontvankelijk is verklaard; Dat ze terug in bezit werden geplaatst van hun A.I.; Dat voormalige en huidige raadsman van verzoekers contact met de tegenpartij hebben opgenomen om na te kijken of er een beslissing op 26 juni 2015 werd genomen (stuk 5 en 6); Dat ze nooit enig antwoord hebben gekregen van de tegenpartij op die vraag tot verificatie; Dat het dus onjuist is dat verzoekers "sindsdien illegaal in België" verblijven en dit maakt een kennelijke appreciatiefout uit; Dat het dus duidelijk is dat verwerende partij door zijn beslissing zodanig te motiveren zijn motiveringsplicht en zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden; Dat dit eveneens een schending uitmaakt van de plicht tot adequate materiële motivering in toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

2. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het artikel 9 ter wet van 15 december 1980 en artikel 3 EVRM. Overwegende dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 mimer is dan artikel 3 EVRM maar dat hij ook artikel 3 EVRM omvat, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling wegens het gebrek aan beschikbare en adequate gezondheidszorg in het land van oorsprong; Dat verzoekster in casu een

verdedigbare grief aanbracht onder artikel 9ter in de aanvraag ingediend op 2 augustus 2012; Dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekster. Dat die medische toestand van verzoekster in hun aanvraag 9bis ter kennis werd gebracht aan de Tegenpartij. Dat verzoekster al meerdere jaren aan juveniel myoclonische epilepsie lijdt waarvoor behandeling noodzakelijk is; Dat uit een medisch verslag blijkt dat ze om de zes weken door middel van Ulectroencephalography moet gecontroleerd worden; Dat zonder behandeling en nauwgezette opvolging door een neuroloog een verhoogd risico bestaat op een "récidive de crises épileptiques généralisés avec risque d'état de mal épileptique et décès et/ou lésions cérébrales irréversibles (Herhaling van algemene epileptische crisissen met risico op epileptische kwaadaardige aandoening en dood en / of onhersteibare hersenschade. Dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Soedan van een laag niveau zijn door de politieke instabiliteit en grote vluchtelingenstroom vanuit Zuid-Soedan naar Soedan; Dat de onrusten in het land invloed hebben gehad op de basiszorgen die aan de Soedanese onderdanen ter beschikking worden gesteld; Dat deze elementen niet in aanmerking werden genomen in de bestreden beslissing en dat de verwerende partij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

3. De bevelen om het grondgebied te verlaten.

Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Overwegende dat de bevelen om het grondgebied te verlaten het accessorium is van de beslissing 9bis; Dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing dus de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing met zich meebrengt; Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening houden met de hangende aanvraag 9ter van verzoekers die ontvankelijk is verklaard en waardoor zij legaal op het grondgebied verblijven, wat door hun attesten van immatriculatie op materiële wijze wordt vastgesteld; Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten artikel 3 EVRM schenden; Dat, inderdaad, de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening houden met de medische toestand van Mevrouw F. (...) en het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen waaraan zij wordt blootgesteld indien ze in haar land van herkomst zou moeten terugkeren gezien de medische risico's bij een onderbreking of stopzetting van de medische opvolging en behandeling omwille van de onmogelijkheid die opvolging en behandeling verder te zetten in haar land van herkomst; Dat zonder behandeling en nauwgezette opvolging van door een neuroloog een verhoogd risico bestaat op een "récidive de crises épileptiques généralisés avec risque d'état de mal épileptique et décès et/ou lésions cérébrales irréversibles (Herhaling van algemene epileptische crisissen met risico op epileptische kwaadaardige aandoening en dood en / of onherstelbare hersenschade. Dat de verwerende partij zijn motiveringsplicht duidelijk geschonden heeft door geen enkele motivering te voorzien met betrekking tot artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en met betrekking tot artikel 3 EVRM. Dat dit ook een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3.2. De verzoekende partijen betogen dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 2 augustus 2012, nog hangende is en dat zij derhalve nog steeds onder een attest van immatriculatie vallen. Het betoog luidt als volgt: "Dat de beslissing van 4 juni 2015 de ongegrondheidsbeslissing van 18 februari 2015 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet 15/12/1980, introk; Dat na die rechtzetting ze uitgenodigd werden om hun medische toestand te actualiseren; Dat verzoekers op 11 juni nieuwe medische attesten aan de overheid hebben overgebracht; Dat ze sindsdien geen nieuws meer hebben gekregen; Dat, als gevolg hiervan, sinds 4 juni 2015 hun aanvraag 9ter nog hangende is en bovendien ontvankelijk is verklaard; Dat ze terug in bezit werden geplaatst van hun A.I."

In de nota repliceert de verwerende partij

"In een eerste onderdeel verwijt verzoekende partij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat verzoeker nooit in kennis werd gesteld van de ongegrondheidsbeslissing dd. 23.06.2015 inzake de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent dat de aanvraag 9ter nog hangende is en dat ze in het bezit is van een AI en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan motiveren dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft. Deze kritiek kan geenszins worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de aanvraag dd. 02.08.2012 overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaand het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op zijn lopende aanvraag 9ter op basis van de medische problematiek van zijn echtgenote, mevr. F. K. A. (...). Echter, we stellen vast dat de aanvraag 9ter ingediend op 02.08.2012 afgesloten werd met een ongegronde beslissing op datum van 23.06.2015. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Aldus kan verzoekende partij niet voorhouden dat zij nog in het bezit is van een AI en legaal in het Rijk verblijft. Evenwel werd deze beslissing pas betekend aan verzoekende partij op 29.08.2017. De onregelmatige kennisgeving van een beslissing maakt niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).”

De laatste stand van zaken is als volgt. Op 23 juni 2015 verklaart de gemachtigde de aanvraag, ingediend op 2 augustus 2012, ongegrond. Dezelfde dag besliste de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden aangevochten bij de Raad, zaak gekend onder RvV 210 554 / IX. De Raad vernietigt voornoemde beslissingen met arrest nr. 197 358 van 27 december 2017.

De gemachtigde heeft op 30 september 2013 een beslissing genomen waarbij de aanvraag van 2 augustus 2012 ontvankelijk wordt verklaard. De Raad gaat er, gelet op het arrest nr. 197 358 van 27 december 2017, van uit dat de verzoekende partijen terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dan ook dat de verweerder het bij het nemen van de bestreden beslissing van decisief belang heeft geacht dat *“de aanvraag 9ter ingediend op 02.08.2012 afgesloten werd met een ongegronde beslissing op datum van 23.06.2015.”* en *“Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”*. De bestreden beslissing steunt zodoende, gelet op de nietigverklaring van de voornoemde beslissing van 23 juni 2015, op decisieve wijze op de vaststellingen uit een beslissing die geacht wordt nooit te hebben bestaan. De Raad stelt dan ook vast dat de eerste bestreden beslissing zonder de noodzakelijke materiële grondslag is gevallen, zodat zij ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer dient te worden vernietigd.

Over de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 30 september 2013 een beslissing waarbij de aanvraag van 2 augustus 2012 ontvankelijk wordt verklaard. De Raad gaat er gelet op dit arrest van uit dat de verzoekende partijen terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een hiermee tegenstrijdig bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen werd op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van de bestreden bevelen tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig gegeven werd of niet en of er sprake was van een gebonden bevoegdheid of niet (cf. RvV 23 oktober 2013, nr. 112 609, gewezen in AV). De beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)). Deze beoordeling dringt zich in casu op, gelet op het precair karakter van een verblijf onder attest van immatriculatie. Ook al betreft het maar een tijdelijke en precaire verblijfsmachtiging, de waarde ervan kan niet geminimaliseerd worden door de verwerende partij (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste, derde en vierde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in hoofde van eerste verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard (eerste bestreden beslissing) en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (derde en vierde bestreden beslissing), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de in artikel 1 genoemde beslissingen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in hoofde van tweede verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard (tweede bestreden beslissing).

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC